

RECENZE

Kapitoly z dějin českého právníckého rodu Mokřých (z rodinných materiálů sestavil JUDr. Jan Kotous). Praha: Pasporta Publishing, 2017, 90 s.

Nedávno vydaná knížka tohoto názvu je nevelká rozsahem, ale vejde se do ní téměř šest století rodu, pevně spojených s českou historií a českou krajinou. Knižka vznikla z rodinných kronik, záznamů a ústních vyprávění, které *Antonín VII. Mokřý* uspořádal a *Jan Kotous* odělal do literární formy. *Antonín VII.* je v právnických kruzích dobře známý soudce, bývalý předseda Nejvyššího soudu ČR, předseda Vrchního soudu, donedávna též předseda Pražského sdružení Jednoty českých právníků. Pořadové číslo VII. mu nepřidělil ani spisovatel, ani redaktor, je to rodinné označení v časové posloupnosti rodu *Mokřých*, která dále pokračuje *Antonínem VIII.*, pražským advokátem.

Označení rodu *Mokřých* za rod právnícký není přehnané. Rodinné kroniky se datují od 17. století a již na počátku se u *Mokřých* projevoval příklon k veřejným záležitostem a k právu, zprvu vedle občanské profese řádného měšťana. Tak byl *Antonín I.*, sedlák a mistr řeznický (narozen 1677), též netolickým městským rychtářem. Podobně *Antonín II.* (narozen 1698), který, asi trochu předvídaje budoucí rozkvět rodu, založil rodovou knihu, i *Antonín III.* (narozen 1735). To už byl rod pevně usazen v jihočeských Netolicích.

Počínaje *Antonínem IV.* (narozen 1820 – jak je vidět, nebyla jmenná řada zcela kontinuální) stávají se *Antonínové* z rodu *Mokřých* vystudovanými právníky a profesionály. *Antonín IV.* vystudoval Právníckou fakultu na Univerzitě ve Vídni. Působil jako notář v Netolicích a Vodňanech, zapojil se však už před tím do národního veřejného života jako delegát Slovanského sjezdu v roce 1848 v Praze a potom poslanec Ústavodárného říšského sněmu, až do jeho přemístění a posléze rozpuštění v Kroměříži.

Antonín V. (narozen 1855) vystudoval práva rovněž na Univerzitě ve Vídni, byl zprvu notářem ve Vodňanech a v roce 1912 přeložen na notářství na Královských Vinohradech (později v Praze).

Antonín VI. (narozen 1894) vystudoval práva v Praze na české Karlo-Ferdinandově univerzitě a byl potom notářem v Lišově (nedaleko Českých Budějovic) a později v Náchodě. Léta „budování socialismu“ krutě zasáhla i stav právnícký, zejména svobodná povolání jako byli advokáti a notáři. Notář *Antonín VI.* skončil neslavně a nápravy se již nedožil (zemřel roku 1985). Jistě by ho potěšilo, kdyby se dozvěděl, že jeho syn *Antonín VII.* se nejen stal po studiu práv na Karlově univerzitě soudcem, ale nakonec i významným soudním funkcionářem, a že jeho vnuk *Antonín VIII.* pokračuje v rodinné tradici jako advokát.

Prošli jsme posloupnost *Antonínů Mokřých*. Rozvětvený rod *Mokřých* měl však i jiné výhonky. Děti se většinou rodilo více, a tak i mnozí další mužové, nositelé jména *Mokřý*, zastávali různá právníká povolání. A jiní zase prošli kariérou vojenskou, církevní, lesnickou a rybníkářskou. Byl mezi nimi básník (a notář) *Otakar Mokřý*, kanovník českobudějovické Katedrální kapituly *Vojtěch Mokřý* nebo poslanec Říšského sněmu, o němž už byla zmínka. O všech je v té milé knížce spravedlivě pojednáno. Byli to vesměs čeští vlastenci, z nichž mnozí se – ať na poli selském, řemeslnickém, či na poli právním – vypracovali vlastní pílí a houževnatostí, někdy docela od nuly.

Autorovi knížky, *J. Kotousovi*, se podařilo dát rodovému přehledu ucelený literární tvar tím, že jednotlivé generace *Mokrých* a jejich rodin zasadil do dobového kontextu. Od panování *Rožmberků* na jihu Čech na konci 16. století, v jejichž službách první příslušníci rodu *Mokrých* působili, až po neslavný konec zestátnění a zdecimování notářů v roce 1949, jehož obětí se stal i náhodský notář *Antonín VI. Mokrý*. Četné fotografie a faksimile dokumentů, vhodně vybrané z rodinného archivu, jen přispívají dobovému obrazu.

Rod *Mokrých* není zdaleka jediným takovým úctyhodným rodem a i jinde v rodinách se vedou a uchovávají kroniky a záznamy. Ale když se podaří všechny ty podklady shromáždit, uspořádat a doplnit tak, jak se to povedlo *Antonínovi VII. Mokrému* a *Janu Kotousovi*, vznikne knížka nejen hezká a čtivá, ale bez nadsázky i příspěvek k malým českým dějinám, z nichž se ty velké skládají.

Alena Winterová*

* Prof. JUDr. Alena Winterová, CSc., Právnická fakulta Univerzity Karlovy. E-mail: winterov@prf.cuni.cz.